

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 7. 2015, č. j. 17 A 25/2014 - 92,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. SZ MMP/143762/13, č. j. MMP/020814/14, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, kterého se dopustil tím, že dne 12. 6. 2013 v době okolo 12:45 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Jízdecké ulici, za vjezdem do areálu „Peklo“, ve směru jízdy na Prahu, před mostem gen. Pattona, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Passat, registrační značky X, a v úseku, kde je zvláštním právním předpisem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, překročil dovolenou rychlost stanovenou v obci o 20 km/h a více. Uvedená skutečnost byla zjištěna Policií ČR silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C; byla naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Po odečtení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 75 km/h. Stěžovatel tak svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1000 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, č. j. DSH/3124/14, odvolání podané stěžovatelem proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž především namítal, že v přestupkovém řízení byl jako privilegovaný důkaz použit záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem. Měřicí zařízení zaznamenalo vyšší výstupní rychlost, než byla skutečná rychlost jeho vozidla. Nepřesnost měření byla způsobena postupem obsluhy v rozporu s návodem a měření prováděla osoba neoprávněná, neboť ze spisu nevyplývá opak. K žalobě připojil stěžovatel listinu označenou jako „Odborný posudek č. ODP-161/2014-PS-TR“ Mgr. P. Š., Dis. ze dne 31. 3. 2014 (dále jen „odborný posudek“), z něhož podle stěžovatele vyplývá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze měřícího zařízení, což mělo mít vliv na výsledek měření a naměřená rychlost jeho vozidla neodpovídala jeho skutečné rychlosti.

Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 31. 10. 2014, č. j. 17 A 25/2014 - 49, zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014 - 34, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajským soudem nebyla řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádána žalobní námitka stěžovatele týkající se nedodržení předepsaných postupů měření a krajský soud také pochybil, jestliže stěžovatelem předložený „odborný posudek“ Mgr. Š. věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. Nejvyšší správní soud krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení zejména posoudil, zda stěžovatelem předložený „odborný posudek“ byl vůbec zpracován osobou k tomu odborně způsobilou. V závislosti na dalším průběhu řízení měl krajský soud příp. provést při jednání dokazování k prokázání či vyvrácení odbornosti zpracovatele „odborného posudku“ a zvážit provedení dalších důkazů (např. stanovisko metrologa Ing. H.).

Krajský soud žalobu stěžovatele směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. DSH/3124/14, opětovně přezkoumal a pro její nedůvodnost ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl nyní kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 17 A 25/2014 - 92.

Krajský soud doplnil dokazování o „odborný posudek“ Mgr. Š. ze dne 31. 3. 2014, vyjádření Ing. H. ze dne 4. 7. 2014 a vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) ze dne 16. 7. 2014, dodatek k vyjádření ČMI ze dne 26. 9. 2014 a dále o rozhodnutí o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaného Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví vč. podmínek autorizace.

Ohledně žalobní námítky stěžovatele týkající se nesprávného úhlu měření krajský soud zdůraznil, že stěžovatel uplatnil tuto námitku poprvé až v žalobě a nevznesl ji v průběhu správního řízení. Podle názoru krajského soudu, pokud měl stěžovatel pochybnosti o zjištěném stavu věci, měl využít institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhů na provedení důkazů. Jelikož stěžovatel své pochybnosti o spáchání svého přestupku nesdělil přímo policistům na místě přestupku ani v průběhu správního řízení, naopak se správního řízení vůbec nezúčastnil, nevyužil svého práva na ústní

pokračování

projednání přestupku, ani práva být přítomen výslechu svědků – zakročujících policistů, a dokonce ani v odvolání v tomto směru nic neuváděl, krajský soud vyhodnotil tvrzení stěžovatele uplatněná poprvé v žalobě za nevěrohodná a účelová, sledující dosažení zrušení správního rozhodnutí a následného uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku. V této souvislosti odkázal na právní závěry vyjádřené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS.

Krajský soud neshledal důvodnou také žalobní námitku, že nebylo prokázáno oprávnění a proškolení zasahujících policistů, neboť ve věci byly provedeny výsledky policistů, kteří shodně potvrdili, že byli k provádění měření proškoleni, přičemž jeden z policistů je dokonce školitelem. Postupem stěžovatele ve správním řízení nebyla podle krajského soudu věrohodnost výpovědí těchto svědků nijak zpochybněna.

Krajský soud se dále neztotožnil s tvrzením stěžovatele o možnosti nesprávného měření v důsledku postupu v rozporu s návodem k obsluze. Ve stěžovatelem předloženém „odborném posudku“ se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho podle krajského soudu nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Jelikož se jednalo o námitku vznesenou stěžovatelem poprvé až v žalobě, krajský soud se jí zabýval na podkladě nově provedených důkazů. Dle jeho názoru „odborný posudek“ neprokazuje nesprávné měření, neboť vyjádření Ing. H. a ČMI logickým a věrohodným způsobem popřely správnost úvah obsažených v „odborném posudku“. Podle názoru krajského soudu „odborným posudkem“, obsahujícím nesprávný vzorec a vycházejícím z nepřesného údaje o GPS, nebyla nijak zpochybněna správnost provedeného měření. Tím spíše, že ČMI charakterizoval zpracovatele Mgr. Š. jako osobu naprosto nekompetentní. Naopak za věrohodné a logické považoval krajský soud závěry uvedené ve vyjádření Ing. H., označeného ČMI za osobu odborně způsobilou pro oblast měření radarem. Vyjádření Ing. H. tak vylučuje veškeré pochybnosti ohledně provedeného měření i ohledně výsledné změřené rychlosti.

Po provedeném dokazování krajský soud dospěl k závěru, že v souzené věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k závěru, že se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel se neztotožňuje s hodnocením důkazů krajským soudem. Má za to, že krajský soud při hodnocení odborné způsobilosti zpracovatele „odborného posudku“ vycházel toliko z tvrzení ČMI. Podle názoru stěžovatele byl ovšem krajský soud povinen zjišťovat odbornou způsobilost tohoto zpracovatele a měl vyzvat stěžovatele nebo zpracovatele „odborného posudku“ (P. Š. nebo T. R.) k doložení této odborné způsobilosti. Jestliže krajský soud nezjišťoval odbornou způsobilost zpracovatele „odborného posudku“, není závěr krajského soudu o jeho nevěrohodnosti řádně zdůvodněn. Stěžovatel je přesvědčen, že ČMI nemohl posoudit odbornou erudici zpracovatelů tohoto „odborného posudku“.

Podle názoru stěžovatele krajský soud posoudil nesprávně také věrohodnost vyjádření Ing. H. a ČMI. Stěžovatel nepovažuje za jasné, jakým způsobem tyto dva subjekty dospěly k závěru, že měření bylo prováděno správně, přičemž závěry Ing. H. jsou nepřezkoumatelné.

Dále se stěžovateli tvrzení žalovaného o pouhém „orientačním a nepřesném“ údaji o GPS jeví jako zjevně účelové; krajským soudem proto bylo nesprávně vyhodnoceno, že „odborný posudek“ se zakládá na spekulativních zjištěních. Stěžovatel je přesvědčen, že dle GPS údaje z rychloměru bylo měřící vozidlo umístěno vedle pravého jízdního pruhu, tj. mimo jízdní pruhy komunikace, ve vzdálenosti asi dvou až tří metrů od hranice jízdního pruhu, což má být plně v souladu s jinými podklady (svědectvím policistů).

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že „odborný posudek“ obsahuje nesprávný vzorec měření, neboť takové tvrzení nemá podle něj oporu v důkazech. Vyjádření ČMI, že v „odborném posudku“ je nesprávný vzorec, obsahující „obrácenou“ hodnotu $\cos$ úhlu, není dle stěžovatele relevantní, ani věrohodné a prokázané. Z „odborného posudku“ vyplývá, že bylo měřeno na nikoliv rovném úseku a pod nesprávným úhlem měření.

Podle stěžovatele Ing. H. nijak neprokázal svoji odbornou kompetenci pro vyhodnocení správnosti provedených měření. Ing. H. je pouze metrologem a stěžovatel je toho názoru, že kvalifikace „metrolog“ není relevantní k posouzení výstupu měření, ale pouze měřidla takového. Dále stěžovatel zdůraznil, že Ing. H. ani ČMI se nevyjadřovali k samotným odborným závěrům obsaženým v „odborném posudku“ Mgr. Š.

Krajský soud nesprávně posoudil také důkaz fotografií z měření, když uvedl, že z fotografie vyplývá přímá dráha vozovky. Takové posouzení stěžovatel shledává v rozporu se spisem, neboť z relativně krátké výseče komunikace (cca 10 metrů), vyfocené z boku, nelze činit závěr o přímosti či zakřivenosti vozovky. Z GPS pozice má vyplývat, že rychloměr byl umístěn právě v zatáčce, a proto bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Má za to, že odborná způsobilost Mgr. Š. byla zhodnocena adekvátně. Vyjádření metrologa Ing. H. a vyjádření ČMI jsou jako důkazy způsobilé a jednoznačně prokazují neodbornost Mgr. Š. Žalovaný usuzuje, že na věc dopadají závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 - 39, kde bylo akceptováno posouzení odbornosti výše jmenovaného Mgr. Š. na podkladě vyjádření metrologa Ing. H. a vyjádření ČMI. Se závěry krajského soudu se žalovaný plně ztotožňuje a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V nyní projednávané věci jde o opakovanou kasační stížnost, proto se Nejvyšší správní soud zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, dovodil, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. O tento případ jde i v nyní posuzované věci, neboť předcházející rozsudek krajského soudu byl zrušen výlučně pro procesní vady, proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele přípustnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jediný okruh námitek týkající se hodnocení důkazů krajským soudem, které měly prokázat stěžovatelem tvrzené nesprávné zjištění rozhodného skutkového stavu správními orgány.

Otázkou hodnocení důkazů ve správním soudnictví se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, a ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Afs 104/2006 - 73). V souladu s touto judikaturou lze konstatovat, že hodnocení důkazů správním soudem je upraveno v § 77 odst. 2 větě druhé s. ř. s., podle kterého platí, že soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Obdobné pravidlo vyjadřující tzv. zásadu volného hodnocení důkazů je zakotveno též v § 132 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), resp. v dalších procesních předpisech. Soud musí pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Své úvahy pak musí odůvodnit v rozhodnutí (srov. § 157 odst. 2 o. s. ř. uplatněný přiměřeně díky § 64 s. ř. s.), ve kterém se uvádí, jaké skutečnosti má soud za prokázané a jaké nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce apod.

V posuzované věci krajský soud napravil pochybení vytykaná v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a u jednání konaného dne 8. 7. 2015 doplnil dokazování o „odborný posudek“ Mgr. Š. ze dne 31. 3. 2014, vyjádření Ing. H. ze dne 4. 7. 2014 a vyjádření ČMI ze dne 16. 7. 2014, dodatek k vyjádření ČMI ze dne 26. 9. 2014 a také o rozhodnutí o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaného Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, vč. podmínek autorizace. Skutková zjištění učiněná z těchto důkazních prostředků krajský soud podrobně rozvedl na str. 8 až 10 nyní napadeného rozsudku a v podrobnostech na ně Nejvyšší správní soud, který se s nimi ztotožňuje, odkazuje.

K jednotlivým stížnostním námitkám uvedeným stěžovatelem v kasační stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že neposuzoval odbornou způsobilost zpracovatele „odborného posudku“ P. Š. a T. R. S touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Předně musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že jako tzv. odborný posuzovatel je na první straně „odborného posudku“ uveden pouze Mgr. P. Š., a nikoliv také T. R. Na straně 7 „odborného posudku“ je sice uveden Bc. T. R. jako tzv. zpracovatel, a to vedle Mgr. P. Š., DiS jako tzv. vedoucího zpracovatele, nicméně na poslední straně této listiny je opět výslovně uvedeno, že „posudek“ podal jako držitel příslušného oprávnění Mgr. P. Š., DiS. Proto nebylo ze strany krajského soudu třeba se jakýmkoliv způsobem vyjadřovat k údajné odborné způsobilosti T. R., který „posudek“ nepodal, byť se údajně podílel na jeho „zpracování“.

Co se týče posouzení údajné odborné způsobilosti Mgr. Š. k vypracování odborných posudků pro oblast měření rychlosti v silniční dopravě, krajský soud zcela logicky a správně vycházel z vyjádření ČMI. Tento institut je orgánem státní správy, který je mj. zmocněn dle § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), k výkonu státního metrologického dozoru u autorizovaných metrologických středisek, u subjektů autorizovaných pro výkon úředního měření, u subjektů, které vyrábějí nebo opravují stanovená měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, u uživatelů měřidel, a zároveň poskytuje odborné služby v oblasti metrologie dle § 14 odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Český metrologický institut ve vyjádření ze dne 16. 7. 2014 uvedl, že Mgr. Š. není osobou, které by ČMI vydal nějaký dokument osvědčující personální odbornou způsobilost pro měření rychlosti, ani jinou způsobilost metrologa. Dále s ohledem na informace ve veřejně dostupné databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví pro úřední měření ve smyslu § 21 zákona o metrologii, ČMI konstatoval, že Mgr. Š. (ani T. R.) nefiguruje v této databázi jako subjekt autorizovaný pro úřední měření, popř. jako pracovník takového subjektu. Nebyl tak shledán žádný titul, který by odbornou způsobilost této osoby v oblasti měření rychlosti jakkoli podložil. Pokud jde o správnost měření rychlosti rychloměrem, je podle ČMI kompetentní se vyjadřovat pouze výrobce měřidla nebo soudní znalec z oboru metrologie.

Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud posuzoval odbornou způsobilost Mgr. Š. k vypracování „odborného posudku“ zejména na podkladě vyjádření ČMI a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry v této otázce ztotožňuje. Vyjádření ČMI zcela jednoznačně dokládá, že osoba Mgr. Š. není kvalifikovaným metrologem či soudním znalcem a ani z živnostenského rejstříku, jak soud ověřil, nevyplývá, že by měl podnikatelské oprávnění, z něhož by bylo možné usuzovat na potřebnou kvalifikaci. Z těchto důvodů a vzhledem ke konkrétním okolnostem případu tak nebylo ze strany krajského soudu nutné ani potřebné vyzývat stěžovatele nebo údajného zpracovatele posudku Mgr. Š. k doložení odborné způsobilosti autora posudku.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil věrohodnost a odbornost vyjádření Ing. J. H. a vyjádření ČMI. Kasační soud konstatuje, že ohledně odbornosti a nestrannosti činnosti ČMI v oblasti metrologie nelze mít bez dalšího žádných pochyb již vzhledem k jeho zákonnému zmocnění k poskytování odborných metrologických služeb. Nadto stěžovatel ani netvrdí žádné skutečnosti, které by odbornost a nezávislost ČMI jako autority v oboru metrologie jakkoliv zpochybňovaly.

Ve svém stanovisku se ČMI vyjádřil rovněž k osobě Ing. H. a uvedl, že jde o dlouholetého pracovníka Ramet C. H. M. a.s. Kunovice, kde působí v pozici vedoucího metrologického střediska autorizovaného pro ověřování rychloměrů Úřadem pro technickou

pokračování

normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví dle § 16 zákona o metrologii. Podle veřejné databáze České metrologické společnosti je Ing. J. H. specialistou, certifikovaným Certifikačním orgánem pro certifikaci způsobilosti osob v metrologii jako metrolog I. stupně v oboru silničních rychloměrů s platností do 31. 12. 2016. Z hlediska ČMI jde o osobu vystupující v problematice ověřování rychloměrů jako stanovených měřidel dle § 3 odst. 3 zákona o metrologii, je pracovníkem výrobce měřidel a zmocněným zástupcem výrobce ve věcech schvalování typů rychloměrů výrobce dle § 6 zákona o metrologii. Podle ČMI je Ing. J. H. odborně v oblasti měřidel a měření rychlosti vozidel na špičkové úrovni s dlouholetými praktickými zkušenostmi a s detailními znalostmi měřidel a měření v této oblasti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že již skutečnost, že Ing. H. je vedoucím metrologického střediska, které je autorizováno Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, sama o sobě představuje dostatečnou garanci nestrannosti. Jestliže by uvedené středisko nepostupovalo odborně a nezávisle, hrozila by mu ztráta autorizace. Objektivitu a odbornost Ing. H. navíc potvrdilo vyjádření ČMI. Odborná způsobilost Ing. H. k vyhodnocení správnosti provedených měření tak byla v průběhu soudního řízení dostatečně prokázána.

Z této situace krajský soud nemohl mít pochybnosti o věrohodnosti a odbornosti vyjádření vypracovaného Ing. H. Rovněž nelze přisvědčit názoru stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti tohoto odborného vyjádření. Posudkové závěry Ing. H. ohledně správnosti provedeného měření jsou dostatečně odůvodněné a nemůže je oslabit pouhé tvrzení stěžovatele či „posuzovatele“ nejasné odbornosti - Mgr. Š.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud provedené důkazy hodnotil v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. jak samostatně, tak ve spojení s ostatními důkazy provedenými ve správním i soudním řízení. Správnost provedeného měření zařízením RAMER 10C byla potvrzena odbornými autoritami, tj. Ing. H. a ČMI, což je plně dostačující. ČMI se také vypořádal s povahou „odborného posudku“ a potvrdil odborné vyjádření Ing. H. Z dodatku ČMI ze dne 26. 9. 2014 plyne, že ve svých „odborných posudcích“ používá Mgr. Š. nesprávný vzorec pro výpočet rychlosti, což znamená, že „odborný posudek“ i v nyní projednávané věci je založen na naprosto nesprávném základě, a je z toho důvodu irelevantní. Ve svém vyjádření Ing. H. dospěl k závěru, že „odborný posudek“ nelze použít, protože vychází z neznalosti skutečného místa měření a používá navíc nesprávné údaje jako změny o desítky procent. V daném případě se jednoznačně vozidlo nacházelo ve správné pozici, a proto lze výsledek měření považovat za správný v souladu s návodem k obsluze. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelem předložený „odborný posudek“ není způsobilý prokázat stěžovatelem tvrzené skutečnosti a vyvrátit závěry žalovaného. Odborná stanoviska Ing. H. a ČMI naopak shodně a jednoznačně vyvracejí odbornou způsobilost zpracovatele „odborného posudku“ a prokazují jeho věcnou nesprávnost.

V posuzované věci přitom nevznikl rozpor mezi různými odbornými názory a ani nebylo potřeba posoudit určitou odbornou otázku, k jejímuž vysvětlení by nepostačovalo odborné stanovisko. Odborné názory, které v posuzované věci vyjádřil pouze Ing. H. a ČMI, jsou ve vzájemném souladu a plně postačují k vysvětlení základních principů fungování měřícího zařízení RAMER 10C, které jsou v dané věci relevantní. Stěžovateli rovněž nelze přisvědčit, že by ČMI odborné vyjádření neposkytl. Stěžovatel tuto námitku nekonkretizoval, nicméně ze spisové dokumentace je zřejmé, že ČMI se k věci dvakrát vyjádřil prostřednictvím odborného ředitele pro legální metrologii, Ing. Jindřicha Pošváře, přičemž obě vyjádření (ze dne 16. 7. 2014 a dodatek ze dne 26. 9. 2014) žalovanému zaslal formou doporučené zásilky.

Pokud jde o samotný popis měření silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo schváleno rozhodnutím o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaným Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (str. 10 rozsudku). Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, kde se uvádí: „*Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů*“. Ve věci je proto rozhodné, že krajský soud ze správního spisu ověřil schválení měřicího přístroje RAMER 10C a jeho kalibraci (ověřovací list č. 50/13 příslušného výrobního čísla přístroje s platností do 12. 3. 2014), samotný technický popis nespadá do rozsahu a ani reálných možností soudního rozhodování a nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku.

K argumentaci stěžovatele týkající se polohy měřicího a měřeného vozidla dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že celý „odborný posudek“ je založen na pouhé spekulaci o umístění měřicího a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. Tyto údaje však zpracovateli „posudku“ nemohly být známy, což je zřejmé i bez specifických odborných znalostí; jde jen o sdělení několika spekulativních tvrzení, která byla vyvrácena odbornými vyjádřeními Ing. H. a ČMI. Z těchto odborných vyjádření plyne, že správné ustavení měřicího vozidla bylo dovozeno z umístění měřeného vozidla na snímku z měření rychlosti. Tento závěr vůbec nesouvisí s určením přesné polohy měřicího vozidla, jak se mylně domnívá stěžovatel. Ve věci nebylo a ani nemohlo být hodnoceno, kde přesně se nacházelo měřicí a měřené vozidlo, ale zda výsledky měření mohou být, s ohledem na záznam z měření, nesprávné. S obdobným tvrzením ve skutkově podobné věci se ostatně Nejvyšší správní soud shodně vypořádal již v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 - 39.

Se zřetelem k uvedeným závěrům je nutno rovněž odmítnout stěžovatelem uplatněné námitky proti správnosti provedeního měření zařízením RAMER 10C. Námitky o nesprávném úhlu měření, nesprávném vzorci měření a o rozporu postupu měření s návodem k obsluze zařízení, jež mělo mít vliv na měření a jeho výsledek, v důsledku čehož naměřená rychlost vozidla stěžovatele neodpovídala jeho skutečné rychlosti, stěžovatel prokazoval pouze předložením „odborného posudku“, který nebyl zpracován odborně způsobilou osobou a jehož závěry byly vyvráceny.

S ohledem na uvedené závěry Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou i námitku stěžovatele ohledně nesprávného hodnocení fotografie pořízené při měření v době spáchání přestupku stěžovatelem včetně argumentace týkající se zakřivenosti dráhy vozovky v místě spáchání přestupku. K tomu kasační soud jen podotýká, že již krajský soud k této otázce správně konstatoval, že policisté ve svých výpovědích shodně uvedli, že měření prováděli na přímém úseku Jízdecké ulice za zatáčkou a za vjezdem do areálu Pekla ve směru na Prahu, což také odpovídá pořízené fotografii. Věrohodnost a pravdivost těchto výpovědí stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnuje.

Z uvedeného plyne, že ani dokazování před krajským soudem nemělo za následek vznik pochybností o správnosti provedeního měření rychlosti vozidla stěžovatele a Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli ve správním řízení řádně prokázáno.

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu